

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

contractis vndique copijs, obuiam proficiscitur venientibus. Spem constituerat in Deū innocentiae propugnato rem, vindicemque male voluntatis. Venerat rex ad urbem Tretmont, nunc Tremoniam, eā paruit Henrico: sed armis regis coacta est illi cedere.

CAPUT XVII.

Ventum erat ad Rheni ripam, & cū de hostiū vicinitate necdū cōpertum esset, audaciū Saxones traiecerunt: Vix ripam alteram tetigere, eccē assunt improuisi hostes, vix permittentes armandi spatiū. Rex confusatus ab altera ripa suorum periculū, angebatur supra modum, quod ad traiiciendum nauigia non adessent: cauerat enim hostis. Igitur cū cerneret quo in loco res suorum, qui traiecerāt, essent, nec armis illos tueri posset, aliud quās sicut præsidium: nam equo desiliens, sacram lanceam, quam diximus patrem illius accepisse ex Burgundo, venerabundus flexis genibus adorabat, de cælo suis poscens auxilium, quādū humana defecerunt præstidia. Idem fecerunt qui proximi stabant, exempluum regis sequuti. Saxones in altera ripa lacesſere potius hostem quāmpugnare poterāt, pau ci in multis: itaque tenues quas habuere equitum copias diuisere, vt medium hostem incertum faceret quod se verteret. Conspicta est virtus auxiliatrix de super:nā pauorem hostibus iniecit vt fugerent, nescientes quid. Erant inter Saxones qui Gallicè sonarent, Fuge, fuge. Hoc Lotharingi à socijs proclamari arbitrati, fuge præsidium quāsierunt. Henricus regis germanus graui vulnere accepto in brachio, quod anno vix integro poterat integrari, & ipse in fugam vertitur. Interea erat vir primarius in exercitu regis, qui missō celerrimē nūcio in ditionem Henrici, huius victoriae famam iussit di-

uulgaris: Cecidisse Henricū, & omnia sua in manib[us] esse regis: Peregitq[ue] ut vrbes confestim se regi permittent: præter Mersborg & Schidingen. Henricus autem solis suorum nouē ex fuga recollectis, iterū transiit Rheno, in Mersborg munitam urbem se receperit. Quo comperto, rex illam obsidione presit: & cūpido duos menses cerneret Henricus sese aduersus fratrum longè esse imparē, deditio[n]is verbū fecit, nec detredavit. Formula fuit conuentionis, vt triginta dierū inde cīs acceptis, deliberaret Henricus & omnes milites eius, quid māllent? Optione proposita, intra tempora gratiam confugere, quod liberū rex faciebat, aut si saxoniam excedere. Henricus autem tum elegit, ut sponseremigraret in Lotharingiā, ad Giselbertum cōtendat apud quem per dies aliquot mansit. Rex expeditissim p[ro]p[ri]is dicit trans Rhenum in Lotharingiam: qua Gisberti essent, omnia ferro & igne peruastabat. In iugis Giselbertum se continere in præsidio, quod vocatur Kiuermont, hoc est, Mons capræ, concidit illuc ducit obsideat: sed Giselbertus elabitur. Et cū frustrata p[ro]p[ri]itate indē videretur regis molitio, in occupando vel duce, eius præsidio, vastata circum regione, locupletatum ducit exercitum in Saxoniam.

CAPVT XVIII.

EVerhardus autem in confinibus Alsatiæ oppidum tenebat Brisacum: quod aliquandò erat nobilissimum, qui Harelongi dicebantur: tum autē velut sūi Eu[ro]p[ae] har[mon]ia firmo præsidio communiérat, illic constitutis bore militū, qui tuerentur: Hi excursantes, indē omnium regi parentem è vicino prouinciam peruastabant. Eius arcem obcidere constituerat, coactis regni proceribus Venerant alares, & fixis apud regis tentorij suis